

Scharlok's sneeuwkllokje

Leucojums (Lente- en Zomerklokjes) komen in ons land veel minder voor dan Sneeuwkllokjes (*Galanthus*). Het Lenteklokje (*L.vernum*) is wel de allereerste, het is een Alpenplant die een enkele keer verwilderd is. Bij Haamstede is er nog een mooie plek van.

Scharlok's Sneeuwkllokje

Foto: Ir. J. F. de Langhe (Wommelgem)

Het Zomerklokje (*L.aestivum*) is wel echt wild in de Vechtstreek (nu nog?), vroeger bij Haarlem en nog wel in de Alblasserwaard en langs de Oude Maas.

Of Sneeuwkllokjes wel echt wild zijn in ons land is te betwijfelen, maar ze komen veel voor op buitenplaatsen, in de bossen, langs de duinrand en bij boerderijen in het gras. Daar worden ze zo nu en dan opgerooid om ze te verkopen aan de bollenhandelaren. In de volle zon op een bollenveld laten ze zich niet kweken.

Wanneer we in de flora's de verschillen nazoeken tussen Sneeuwkllokjes en *Leucojums*, dan blijkt, dat er bij de eerste alleen op de drie binnenste

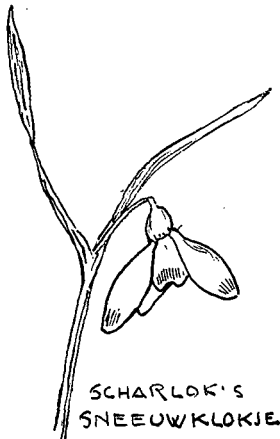
bloemblaadjes een groene vlek moet zitten en bij de laatste op alle zes de bloemblaadjes.

Er is echter ook een vorm van het gewone Sneeuwkllokje, dat zich van de flora's niets aantrekt: *Galanthus nivalis Scharlokii*. Deze heeft, als de *Leucojum*s, een groen stipje op alle zes bloemblaadjes.

Er zijn nog meer verschillen met de typische *nivalis*. Deze laatste geeft zelden zaad en tussen de dichte pollen treffen we zelden zaailingen aan. De bollen delen zich ieder jaar in tweeën, zodat het aantal toch toeneemt. De planten lijken alle als twee druppels water op elkaar door deze vegetatieve vermeerdering, ze vormen een zgn. cloon, evenals cultuurgewassen, die alleen door stekken of enten vermeerderd worden.

En treffen we een enkele zaailing aan, dan is deze toch practisch door zelfbestuiving ontstaan, ook al kwam het stuifmeel van een andere bloem. Het Sneeuwkllokje van Scharlok gedraagt zich in dit opzicht anders. Overal vinden we zaailingen, die een grote variatie vertonen vanaf het echte, zuivere type, met sterk gespleten schutblad, tot typen met onduidelijke kenmerken. De bloei is een dag of tien later. Zo heel nieuw is deze vorm niet. In 1868 werden de eerste beschreven door Caspary, naar een vondst van Scharlok in een apothekerstuin in het Rijnland. Latere onderzoekers beschreven deze als een aparte soort of ondersoort. De foto is gemaakt door Ir Langhe uit Antwerpen bij Wommelgem in Vlaanderen. In ons land vond ik ze op Schouwen en Voorne.

Ik vermoed, dat deze op meer plaatsen voorkomt. In de Prodrum Flora Batavae wordt geen aandacht aan deze vorm geschonken. Daar deze zich veel meer door uitzaaiing vermeerdert dan het gewone sneeuwkllokje zou het wel eens kunnen zijn dat deze op den duur algemener wordt.

SCHARLOK'S
SNEEUWKLOKJE

Nu wilde ik de lezers vragen er eens op te letten en mij te berichten als men meent in ons land of in België Scharlok's Sneeuwkllokje gevonden te hebben. De groene stipjes op de buitenste kroonbladeren en het lange gespleten schutblad is een zeker herkenningsteken (in twijfel kan men mij een bloem toesturen (geen bol)). We krijgen dan een overzicht waar deze voorkomt en na een generatie kan een dergelijke enquête herhaald worden en kan een indruk verkregen worden of er toename in zit. Daar de Scharlok vitaler is door de generatieve vermeerdering, is dit wel te verwachten.